

עץ אֶפּוֹנִי הָגֵ'לִי שֶׁל אֵלִי גֶרִין

מֵאֵת שָׁנִי בְּכֶאֱוֹן

תּוֹדָה מִיחָדָת:

קול קורא חֵיב הַמּוֹן תּוֹדוֹת לְכֻמָּה אֲנָשִׁים שְׁסִיעוּ לָכֵךְ שֶׁהַסֵּפֶר הַמְּקַלֵּט הִזָּה אֶכּוֹן קָרַם עוֹר וְגִידִים. תּוֹדָה לְשֵׁנִי בְּרֵאוֹן, הַמַּחְבֵּרֶת וְהַמְּאַיֶּרֶת שֶׁל "עֵץ אֲפוֹנִי הַגִּלִּי שֶׁל אֵלִי גֵרִין", וּלְשֵׁהֶם בֶּר-גֵּד עַל תִּרְגוּם הַסֵּפֶר לְעִבְרִית. לְצַפִּי קִנְיָבֶסְקִי עַל הַהֲגָהָה וְהַנִּקּוּד שֶׁל הַטֶּקְסֵט וְאַיֶּלֶת פֶּלֶדְשְׁטִין עֲבוּר הַהִקְלָדָה וְהַעֲרִיכָה שֶׁל הַטֶּקְסֵט בְּעִבְרִית. לְאַמְנֹדָה בְּרִדְלִי שְׁסִיעָה בְּכַתִּיבַת וְהַגָּהַת הַטֶּקְסֵטִים שֶׁל הַהִקְדָּמָה וְהַנִּסְפָּח. לְמַרְיָם שְׁטִינְהֶרֶט עַל קְרִיאַת הַגֵּרָסָה הָעִבְרִית וְהָאֲנָגְלִית שֶׁל הַסֵּפֶר. לְסִקּוּט קֹאֵהוּ שְׁעֶרֶךְ וְהַקְלִיט אֶת הָאוֹדִיו. לְיַעֲקֹב פֶּלֶדְשְׁטִין עַל הָרִקְעָה הָאִינְסְטְרוּמֶּנְטִלִּי וְעַל שְׁתַּמִּיד הִזָּה מוֹכֵן לְתֶרֶם מִכְשָׁרוֹנוֹ הַמוֹסִיקָלִי. וּלְבִסּוֹף, תּוֹדָה לַד"ר רֵנָת גֵּרִין, הַמְּנַהֶלֶת הַמְּסוּרָה שֶׁל קוֹל קוֹרֵא, עַל הַנָּהוּל הַכּוֹלִל שֶׁל הַפְּרוֹיֶקְט. וְכַמוֹכֵן, אֲנַחְנוּ מוֹדִים לַקֵּב"ה, שֶׁהוּא מְנַחֵה וּמַחֲזִיק אֶת עֲבוֹדַת קוֹל קוֹרֵא.

עמותת קול קורא
כתובת: רחוב ירושלים 6/2 רמת בית שמש 99090
טלפון: 052-704-2700
www.kolkoreh.org
מייל: info@kolkoreh.org
מספר עמותה: 580-568-384

פֶּתַח דָּבָר

מִטְרַת אֲרָגוֹן "קוֹל קוֹרָא" הִיא לָתֶת פְּתֻרֹנוֹת מְקִיפִים וְיִשְׁרִים לִילָדִים וְצִעִירִים בְּעָלֵי דִּסְלֶקְצִיָּה וּלְקוּיּוֹת לְמִידָה אַחֲרוֹת. אֶחָד הַשְּׁלֵבִים בְּתִהְלִיךְ הוּא פְּתוּחַ טוֹחַ שֶׁל מְשֻׁאָבִים הֶקְרוּי "הַסְפְּרִיָּה הַמְקַלֶּטֶת שֶׁל קוֹל קוֹרָא", כְּדִי לְסַיֵּעַ לִילָדִים הַמִּתְמוּדָדִים לְהֵנוֹת מִחֻזֵּית הַקְּרִיאָה.

לִילָדִים בְּעָלֵי לְקוּיּוֹת לְמִידָה, קְרִיאָה הִיא לְעֵתִים אֶתְנָר מִפְּרֶד. מֵאֲבָקִם לְהִבְנֵת טְקֶסֶט כְּתוּב מוֹנֵעַ מֵהֶם לְהֵנוֹת מִהַקְּרִיאָה עֲצָמָה. בְּאֻמְצָעוֹת הַנְּגִשֶׁת סְפוּרִים וְטְקֶסֶטִים בְּפוֹרְמַט שְׂמִיעָה, אָנוּ מְסִירִים אֶת מַחֲסוּם הַפְּעֻנוֹת הוִיזוּאֵלִי וּמֵאֲפָשִׁירִים לָהֶם "לְקָרָא" עַל יְדֵי הַקְּשָׁבָה.

הַסְפְּרִים הַמְקַלֶּטִּים הַקִּיָּמִים בְּרַבָּם אֵינָם מִתְאַמִּים לִילָדִים בּוֹגְרִים יוֹתֵר, וּמַעֲט מְאוּד מֵהֶם נְגִישִׁים בְּשִׁפְּהָ הָעִבְרִית. מִטְרַתָּנוּ הִיא לִיצוֹר מְגוֹן שֶׁל סְפָרִים מְקַלֶּטִּים בְּעִבְרִית וּבְאַנְגְלִית גַּם-יַחַד לִילָדִים וּבְנֵי נֶעֶר. סְפָרִים אֵלֹו יַעֲבִירוּ מִסְרִים רֶלֶוָנְטִיִּים דֶּרֶךְ דְּמִיוֹת וּמַצָּבִים, וַיֻּאֲפָשְׁרוּ לִילָדִים הַמִּתְמוּדָדִים עִם דִּסְלֶקְצִיָּה אוֹ עִם לְקוּיּוֹת לְמִידָה הַקְּשׁוּרוֹת בְּשִׁפְּהָ לְהַזְדַּהוּת אִתָּם. בּוֹ זְמַנִּית, נִכְיֵן מְקוּרוֹת שְׁמַע לְמוֹדֵיִם שְׂנִיגְשִׁי לִילָדִים אֶת הַחֲמֶר הַלְמוּדִי בְּדֶרֶךְ הַקֶּלֶה בְּיוֹתֵר לְקַלְטָה עֲבוּרִם.

וּבְנִימָה זֹו, אָנוּ נִרְגָּשִׁים לְהַצִּיג אֶת הַסֵּפֶר הַמְקַלֵּט הָרֵאשׁוֹן בְּסִפְרִית קוֹל קוֹרָא, "עַץ אֶפּוֹנֵי הַגִּ'לִּי שֶׁל אֵלִי גֶרִין", מֵאֵת שְׁנֵי בְּרָאוֹן. הַסְפּוֹר, הַמִּיָּעֵד לִילָדִים בְּגִילָאֵי 4-9, מְסַפֵּר אֶת סְפוּרוֹ שֶׁל אֵלִי, יֶלֶד עִם דִּסְלֶקְצִיָּה, בְּעַל דְּמִיוֹן יִצִּירָתִי וְכִשְׁרוֹן לְהַמְצָאוֹת. אֵלִי נִגַּשׁ לְבַצֵּעַ בְּאֶפֶן יַחוּדִי אֶת הַמְטָלָה שְׁקִבֵּל בְּשַׁעוֹר מְדַעִים, אָף-עַל-פִּי שְׂמִשְׁפָּחָתוֹ לֹא חוֹשֶׁבֶת שְׂנִיָּצְלִיחַ. אֵךְ הַנְּחִישׁוֹת, הָעִקְשָׁנוֹת וְהַיִּצִּירָתִיוֹת שֶׁל אֵלִי

מחזיקות מעמד ומובילות לתוצאות שגם אלי וגם משפחתו לא צפו להן.

הספור הנפלא הזה מלמד קוראים צעירים להאמין בעצמם ולגלות התמדה. הסוף מראה שלמרות שלא הכל בחיים מתרחש לפי התכניות שלנו, התוצאות עדין יכולות להיות נהדרות. להורים ולמורים, ספור זה מזכיר שלמרות שהילד אולי אינו שולט ביכולות הספציפיות להן קוינו, הכשרונות שלו/שלה יכולים להופיע בדרכים שלא צפינו. לפעמים "שונה" הוא אפילו טוב יותר מכפי שתכננו.

עץ אֶפּוֹנִי הָג'לִי שֶׁל אֵלִי גֶרִין

מֵאֵת שָׁנִי בְּרֵאוֹן

לְכֹל הָאֱלֹהִים שֶׁפָּרְחוּ בְּדַרְכָּם שְׁלָהֶם, לְמִרוֹת כָּל

הַמְּכַשּׁוּלִים, עִם הַרְבֵּה סְבָלָנוֹת, הַתְמַדָּה וּמַעַט יִצְרָתִיּוֹת...

הקדמה

בחפזת הקיץ, הגיעה דודה מרים גרין לבקור
מארצות הברית. היא הביאה איתה שקית מלאה סכריות
צבעוניות.

"אלה סכריות ג'לי", היא אמרה. "באנגלית קוראים
להן אפוני ג'לי, או Jellybeans בגלל הצורה שלהן
שמזכירה גרגרי אפונה או שעועית."
היא חלקה לילדים מעט מן הסכריות, ואת השקית
הניחה בארון הממתקים שבמטבח.

פֶּרֶק א

אלי גרין היזה ילד רגיל.

הוא אהב לאכל פיצה, לרכב על האופניים שלו

ולחלום להפוך לממציא מפרסם.

הוא היזה ממש טוב בתקון חפצים בבית, כמו למשל

המגרה בשלחן הכתיבה שלא נסגרה והכסא המתנדנד

בחדר האכל. הייתה לו תבת פלים מיוחדת, מלאה בכל

הכלים הרגילים: פטישים, מברגים, מסמרים וברגים.

היא הכילה גם כמה דברים לא רגילים: סלילים של חוטי
תיל, נתיכים, חוטי חשמל ישנים, פסות של אריחים
שבורים וגרוטאות מתכת.

כשלא היה דבר לתקן בבית, אלי שויטט בשכונה
בחפוש אחר פסות עץ ודברים שונים ומשנים שיוכל
להוסיף לתבת הכלים שלו. אז היה נגש לעבודה, ובונה כל
מיני המצאות מענינות.

פעם אחת בנה מכונת-מטוס צעצוע, עם גלגלים
וכנפים. בפעם אחרת הוא בנה כספת עם מנעול מיוחד
ותחתית נסתרת. המדפים בחדרו היו עמוסים בכל
העבודות שיצר. אמו תמיד אמרה בצחוק שיהיה עליהם
לעבר לדירה גדולה יותר, כדי שיוכלו לאחסן בו את כל
ההמצאות.

אֵלֵי רָצָה לְבָלוֹת אֶת כָּל הַיּוֹם בְּבֵית בְּנֵי דְבָרִים
בְּמָקוֹם לָלֶכֶת לְבֵית הַסֵּפֶר. אֵלֵי לֹא אָהַב אֶת בֵּית הַסֵּפֶר.
הַכֶּסֶּא בִּפְתָּה לֹא הָיָה לוֹ נוֹחַ, וְהַשְׁלָחוֹן הָרָגִישׁ לוֹ מְחֻסָּפֶס
וּמִגָּרֵד. הָיָה כָּל כָּדָר קָשָׁה לְהִתְרַכֵּז בָּמָה שֶׁהָיָה אָמור לְלַמֵּד
בְּמָקוֹם לַחֲלוּם עַל הַמְצָאָה הַדָּשָׁה. לַפְּעָמִים כְּשֶׁכָּלִם הָיוּ
עֲסוּקִים בִּקְרִיאָה אוֹ בִּכְתִּיבָה, אֵלֵי הָיָה מְשֻׁרְבֵט רַעֲיוֹן
לְפְרוֹיֶקְט הַבָּא שָׁלוֹ. וְאִזּוֹ הַמּוֹרָה, מֵר וַיֵּס, הָיָה צוֹעֵק עָלָיו
מִשׁוּם שֶׁלֹּא הִתְרַכֵּז, וְשׁוֹלַח פֶּתֶק הַבֵּיתָה לַהּוֹרִים.

אֵלֵי רָצָה מְאֹד לְהַצְלִיחַ בְּבֵית הַסֵּפֶר, וְלַעֲבֹד כְּמוֹ
כָּלִם. הוּא מִמָּשׁ נִסָּה לְהִקְשִׁיב לַמּוֹרָה. הַבְּעֵיָה הִיְתָה
שֶׁלַּפְּעָמִים הָאוֹתִיּוֹת בַּסֵּפֶרִים הָיוּ מִתְחִילוֹת לְקַפֵּץ סָבִיב,
וְאִזּוֹ הוּא לֹא הָיָה מְסֻגָּל לְקַרְא אֶת הַמַּלְּיִם שֶׁהָיוּ אָמורות
לְהִרְכִּיב. הוּא תָּמִיד פָּחַד שֶׁמֶר וַיֵּס יִבְחַר בּוֹ לְקַרְא, וְשֶׁחֲבָרָיו
לִפְתָּה יִצְחָקוּ עָלָיו. הָיָה הִרְבֵּה יוֹתֵר קַל לְבָרֵחַ מִהַשְׁעוֹר אֶל

תוך ההמצאות בחלומות שלו.

אלי לא אהב את בית הספר

שְׁעוֹרֵי הַבֵּית לֹא שִׁפְרוּ אֶת הַמָּצָב. בְּכָל יוֹם אִמָּא
הוֹשִׁיבָה אוֹתוֹ לְהַכִּין אֶת שְׁעוֹרֵי הַבֵּית לִפְנֵי שְׂיוֹכֵל לְצֹאת
וּלְשִׁחַק.

"אֲנִי לֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁעוֹרֵי הַבֵּית," הִתְלוֹנֵן אֵלִי.
"אֵין בָּזָה שׁוֹם הַגִּיּוֹן!"

אִמָּא שָׁלוּ הַצִּיעָה לַעְזֹר וְלִמְצֹא אֶת הַהַגִּיּוֹן בְּיַחַד. "בּוֹא
וְנִרְאֶה מָה אַתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת. קִדָּם כָּל, קִרָּא אֶת
הַהוֹרְאוֹת."

אֵלִי הִתְפַּתֵּל בַּכִּסֵּא. לְבִסּוֹף הוּא פָּלַט, " אִמָּא, אֲנִי לֹא
יָכוֹל".

"אַתָּה לֹא יָכוֹל מָה?" שָׁאַלָה גְּבֵרַת גְּרִין.
"אֲנִי לֹא יָכוֹל לְקִרָּא אֶת הַמִּלִּים הָאֵלֶּה." וְאֵלִי הִנִּיחַ
אֶת רֹאשׁוֹ בֵּין יָדָיו וּבָכָה.

אִמּוֹ חִבְּקָה אוֹתוֹ, וְהִבִּיטָה בְּעֵינָיו. "אֵלִי, אֲנִי יוֹדַעַת

שֶׁהַשְּׂתִידָלָתָּ מְאוֹד לְהַצְלִיחַ בְּבֵית הַסֵּפֶר. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהִגִּיעַ

הַזְמַן לְנִסּוֹת מִשְׁהוּ שׁוֹנָה, וְלִמְצֹא לָךְ עֲזָרָה."

פֶּרֶק ב

גְּבֵרֶת גִּרִּין לִקְחָה אֶת אֵלֵי לְמֶרְכָּז קָרִיאָה מִיַּחַד, וְשָׁם
הִסְבִּירוּ לוֹ שֵׁשׁ לוֹ מִשְׁהוּ בְּשֵׁם דִּיסְלֶקְצִיָּה. כְּלוּמֶר, הוּא
חֶכֶם, אָבֵל הַמֶּנַח שְׁלוֹ עוֹבֵד אַחֶרֶת מִמַּחֲוֹת שֶׁל יְלָדִים שְׂאִין
לָהֶם דִּיסְלֶקְצִיָּה. זֶה הַדָּבָר שֶׁהִפֵּךְ אוֹתוֹ לִיצִירָתִי וּמִכָּשָׁר כָּל
כֵּךְ בְּהַמְצָאוֹת, אָבֵל גַּם הִקְשָׁה עָלָיו לְהִבִּין אֵיךְ אוֹתִיוֹת
הוֹפְכוֹת לְמַלִּים.

אֵלֵי הֵלֵךְ לְמֶרְכָּז אַחֲרֵי הַלְמוּדִים מְסַפֵּר פְּעָמִים
בְּשָׁבוֹעַ. הַמְדַּרְיכִים בְּמֶרְכָּז לְמַדּוֹ אוֹתוֹ דְּרָכִים חֲדָשׁוֹת
שְׂוִיכֵל לְלַמֵּד בְּעֶצְמוֹ, וְהִרְאוּ לוֹ כָּל מִינֵי תַכְסִּיסִים שֶׁיַּעֲזְרוּ לוֹ
לְהִבִּין אֶת הַמַּלִּים. הוּא הִתְאַמֵּן בְּקָרִיאָה בְּבֵית כָּל יוֹם.

בְּמֵאֲמָץ רַב, וְעַם עִידוּד רַב מֵהוֹרָיו וּמֵהַמּוֹרִים, כָּעֶבֶר כָּמָּה

זְמַן גָּלָה אֵלַי שֶׁהוּא בִּאֲמָת מְסֻגָּל לְקִרְאָה!

עֲכָשׁוּ, שְׁלַחַן הַכְּתִיבָה שְׁלוֹ בְּבֵית הַסֵּפֶר עֲדִין לֹא הָיָה

נוֹחַ, וְהוּא עֲדִין נֶאֱלָץ לַעֲבֹד קָשָׁה, אֲבָל הוּא כָּבֵר לֹא פָּחַד

שִׁיקְרָאוֹ לֹו לַעֲנוֹת עַל שְׁאֵלוֹת. עֲדִין הָיוּ בְּבֵית הַסֵּפֶר דְּבָרִים

שֶׁאֵהָב יוֹתֵר מֵאַחֲרִים, כְּמוֹכֵן. הוּא אָהָב מְאֹד אֶת שְׁעוֹרֵי

הַמַּדָּע שֶׁל מֶר סִילְבֶּרמָן, בָּהֶם לָמַד אֵיךְ עוֹבֵד הָעוֹלָם

סָבִיבוּ.

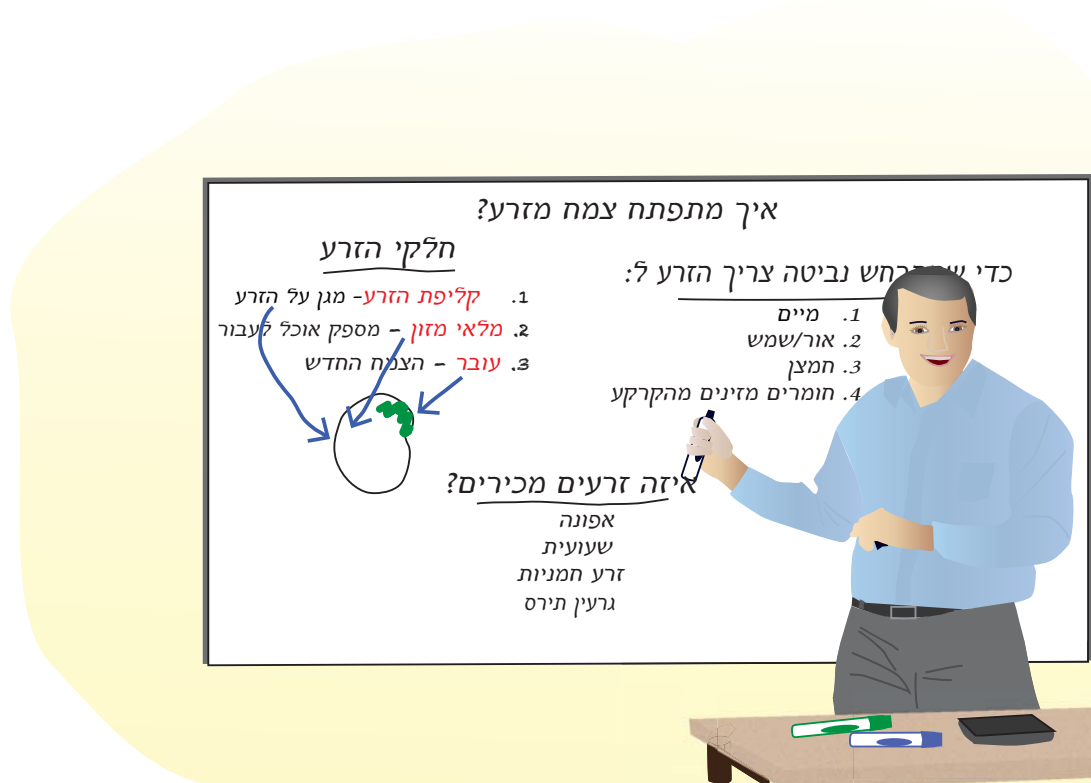
יוֹם אֶחָד, לָמַד מֶר סִילְבֶּרמָן אֶת הַכְּתָה עַל אִפֹּן

הַגְּדִילָה שֶׁל צִמְחִים. הֵם דָּנוּ בְּמַחְזוֹר הַחַיִּים שֶׁל

הַצִּמְחִים-אֵיךְ זָרְעִים הוֹפְכִים לַצִּמְחִים שְׁמֻגְדָּלִים זָרְעִים

נוֹסְפִים. הֵם לָמְדוּ אֶת שְׁמוֹת חֲלָקֵי הַצִּמְח הַשּׁוֹנִים, וְצִירוֹ

אוֹתָם בְּמַחְבְּרוֹת שְׁלָהֶם.

מר סילברמן למד את הכתה על אפן הגדילה של צמחים

לשעורי הבית, נתן מר סילברמן עבודה מיוחדת: על כל תלמיד לזרע זרע, גרגר או אפון, בבית, ולצפות בו כיצד הוא גדל. בעוד כמה חודשים, כל ילד ידון לכתה מה קרה. אלי חשב על סוגים שונים של גרגרים ואפונים, ונזכר

בְּשִׁקִּית הַסְּכָרִיּוֹת שְׂבָאֲרוֹן הַמִּטְבָּח וּבִשְׁם הַמִּיחָד שְׁלֵהוֹ.

הוא הֶחָלִיט לְשִׁתֵּל אֶפְוִיגִי גִ'לִּי.

פָּרֶק ג

כַּשְׂאֵלִי הִגִּיעַ הַבֵּיתָה מִבֵּית הַסֵּפֶר, הוּא רָץ לַמִּטְבַּח

וְשָׁלַף אֶת שְׁקִית אֶפּוֹנִי הַגֹּ'לִי מִהָאָרוֹן.

"שָׁלוֹם, אֱלִי," אָמְרָה אִמּוֹ. "אֵיךְ הָיָה הַיּוֹם שְׁלָדִי?

קִבַּלְתֶּם שְׁעוּרֵי בֵּית?"

"הָיָה בְּסֹדֶר, אִמָּא. אֲנִי הוֹלֵךְ לַעֲשׂוֹת

אֶת שְׁעוּרֵי הַבֵּית מִמָּשׁ עֲכָשׁוּ," אָמַר אֱלִי,

מֵרִים אֶת הַשְּׁקִית לַגּוֹבָה.

"מִמָּתִי אוֹכְלִים אֶפּוֹנִי גֹ'לִי לְשְׁעוּרֵי בֵּית?" שָׁאַלָה גְּבֵרַת

גָּרִין.

"הוֹ, לֹא, אֵלֶּה לֹא לֶאֱכִילָה," צָחַק אֱלִי. "אֲנִי עוֹמֵד

לְשִׁתֹּל אוֹתָן כִּדֵּי לְגִדֹּל עֵץ שֶׁל אֶפּוֹנִי גֹ'לִי לְשְׁעוּרֵי הַבֵּית שֶׁל

מֵר סִילְבֶּרמָן."

אָמוּ נִסְתָּה לְהִסְתִּיר חַיּוּדְךָ. "אָה, אֱלֹהִי, אַתָּה לֹא יָכוֹל

לְשַׁתֵּל עֵץ שֶׁל אֲפוּיִי גִ'לִי. סִפְרִיּוֹת לֹא גִדְלוֹת עַל יַעֲצִים".

"טוֹב, אוֹלִי רַב הַיְלָדִים לֹא יָכוֹלִים. אָבֵל לִילָדִים עִם

דִּיסְלֶקְצִיָּה, כְּמוֹנוֹ, יֵשׁ דְּרָכִים יִצִּירָתִיּוֹת לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים,"

קִבַּע אֱלֹהִי, בְּעוֹדוֹ מְחַפֵּשׁ בְּתִבַּת הַכִּלִּים שֶׁלוֹ אַחֵר עֲזָרִים

מִתְאַיִמִים.

"אֱלֹהִי, חֲכֵה..." אָבֵל לִפְנֵי שְׁגִבְרַת גִּרְיִן הַסְפִּיקָה לְסִים

אֶת הַמִּשְׁפָּט, אֱלֹהִי כָּבֵד רָץ לַגָּנָה עִם אֶת חֲפִירָה וְשִׁקִּית

אֲפוּיִי הַגִּ'לִי.

אֱלֹהִי חֲפֵר בּוֹר קָטָן בְּחֵלֶק מוֹאָר שֶׁל הַחֲצֵר. הוּא הַנִּיחַ

בַּעֲדֵינוֹת חֶפֶן אֲפוּיִי גִ'לִי בְּתַחֲתִית הַבוֹר. הוּא הַחֲלִיט לְזָרַע

סִפְרִיָּה אַחַת מִכָּל צֶבַע-חוּץ מִהַלְבָּנוֹת, כִּי הֵן הֵיוּ מְשַׁעֲמָמוֹת

מדי. הוא ערס בזהירות עפר מעל הספריות, נהנה מתחושת

האדמה בין אצבעותיו.

אלי שתל ספריה אחת מכל צבע, חוץ מהלבנות

מכיון שזה עמד להיות עץ מיוחד מאוד, החליט אלי

שֶׁהוּא זָקוּק לְמַשְׁהוּ מִיחָד מְאֹד שֶׁיַּעֲזֹר לוֹ לְצַמֵּת. הַשְׂקִיָּה
בְּמִים רְגִילִים לֹא סִפְקָה אוֹתוֹ. אִזּוֹ הוּא חָזַר אֶל תּוֹךְ הַבַּיִת,
וְהִכִּין לִימוֹנָדָה. אוֹתָהּ הוּא רוֹקֵן לְתוֹךְ הַמְשָׁפָּךְ שֶׁל אָמוֹ,
וְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ כְּדֵי "לְהַשְׁקוֹת" אֶת הָעֵץ שָׁלוֹ.

אֵלֵי הַתֵּינֵשׁב בְּנוֹחוֹת עַל הַדָּשָׁא וְצָפָה אִידֵּךְ הָעֵץ שָׁלוֹ
גָּדֵל.

"עַל מָה אַתָּה מְסַתֵּכֵל, אֵלֵי?" שָׁאַלָה אַחוֹתוֹ הַקְטָנָה,
רִיקִי.

"עֵץ אֶפּוֹנִי הֶגְ'לִי שָׁלִי. שְׁתַּלְתִּי אוֹתוֹ בְּשִׁבְלֵי בֵּית
הַסֵּפֶר," הִסְבִּיר אֵלֵי.

"אַתָּה צוֹחֵק, נָכוֹן?" שָׁאַלָה רִיקִי. "אֶפּוֹנִי גְ'לִי לֹא גָדֵלוֹת
עַל יַעֲצִים. אַתָּה לֹא יָכוֹל לְשַׁתֵּל עֵץ אֶפּוֹנִי גְ'לִי"

אלי רק חידד והמשיך להתבונן.

ביום המחרת, כשאלי השקה את העץ שלו, אחיו דני

חלף על פניו ברכיבה על אופניים.

"מה אתה עושה?" הוא שאל.

"משקה את עץ אפוני הג'לי שלי," ענה אלי.

"חה, חה! אל תדבר שטיות. אפוני ג'לי לא גדלות על

עצים. אין כזה דבר עץ אפוני ג'לי!"

"עוד נראה." ואלי המשיך להשקות את העץ שלו

בלימונדה.

"אין כזה דבר עץ אפונג ג'ליו"

כל בקר לפני הלמודים, בִּדק אלי את העץ שְׁלוֹ
וְהִשָּׁקָה אוֹתוֹ. הוּא אָפֶלוּ דִשָּׁן אוֹתוֹ בִּפְרוּרִים מִהֶעוֹגִיּוֹת
שְׁאֵמוֹ נִתְּנָה לוֹ בְּשָׁבוּעַ שְׁעֶבֶר. (הוּא יָדַע שֶׁהִיא תִּשְׁמַח עַל

כָּדָּ שְׂרוּקוֹן אוֹתָם מֵהִילָקוּט). בְּמַחֲבֶרֶת מִדְּעִים הוּא רָשִׁים
בְּזִהִירוֹת בְּטוֹר אֶחָד כָּל דָּבָר שֶׁעָשָׂה בְּכָל יוֹם. בְּטוֹר הַשְּׁנִי
הוּא רָשִׁים כָּל שְׁנוֹי שְׂרָאָה בָּעֵץ.

"מָה יֵשׁ לָךְ שָׁם, אֱלִי?" שָׁאַל אוֹתוֹ אָבִיו יוֹם אֶחָד
כְּשִׁיצָא לְעִבּוּדָה.

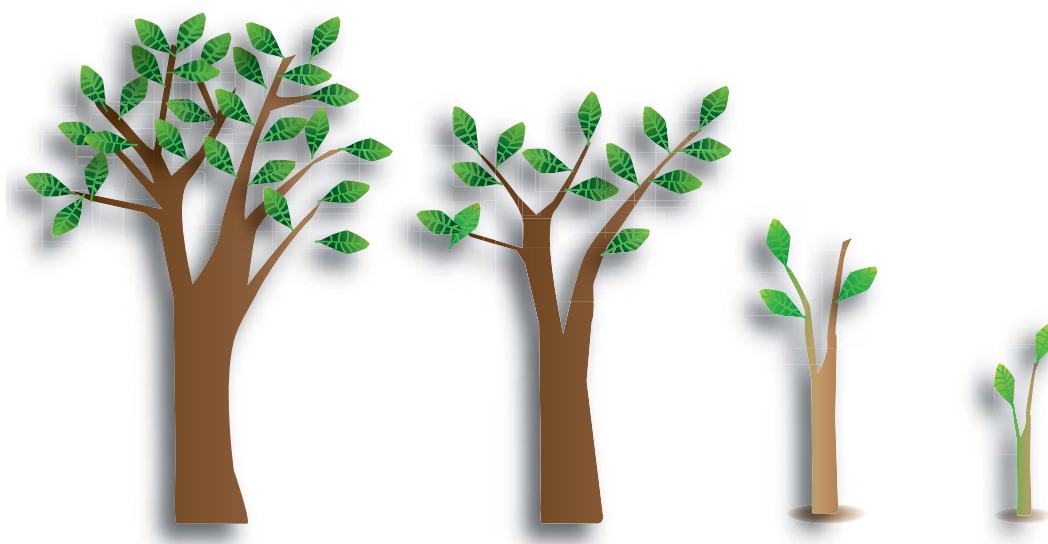
"רַק עֵץ אֲפוּיִי הֶגְ'לִי שְׁלִי. זוֹ עִבּוּדָה לְבֵית הַסֵּפֶר."
"אֲבָל אֱלִי, אֲפוּיִי גְ'לִי לֹא גִדְלוֹת עַל יַעֲצִים!" מָחָה מֶר
גָּרִין.

"זֶה מָה שֶׁכֵּלָם חוֹשְׁבִים," אָמַר אֱלִי, "אֲבָל הָעֵץ שְׁלִי
שׁוֹנָה".

פֶּרֶק ד'

וְהָעֵץ הָחַל לְצַמֵּחַ.

אֵלֵי צֶפֶה בּוֹ גָּדֵל יוֹתֵר... וְיוֹתֵר... וְעוֹד יוֹתֵר!

הָעֵץ גָּדֵל יוֹתֵר... וְיוֹתֵר... וְעוֹד יוֹתֵר!

אֵלֵי יָדַע שֶׁעֲצִים נִחְדָּשִׁים לֹא מְצַמִּיחִים פְּרוֹת מִיָּד. אָבֵל

אִם הִיָּתָה לוֹ מִסְפִּיק סִבְלָנוֹת כְּדֵי לְלַמֵּד לְקָרֵא, בּוֹדֵאִי

הִיָּתָה לוֹ דֵּי סִבְלָנוֹת כְּדֵי לְחַכּוֹת לְאַפּוֹנֵי הַגִּ'לִּי

שֶׁיִּצְמָחוּ-אֲפֹלוּ אִם זֶה יִקַּח יוֹם שָׁלֵם!

אז אלי המתין והמתין והמתין עוד קצת.
וכשהשתעמם מלחכות, הוא קרא קצת בספר ששאל
מהספרייה.

אלי המתין והמתין

ואז החלו להתרחש דברים מדהימים.
משפחה של צפורים עברה דירה לעץ שלו ובנתה
ל עצמה קן. סנאי שובב התרוצץ במעלה ובמורד הענפים.

וְחִתּוּלָהּ יְדִידוּתִית גִּרְדָּה אֶת גְּבֵהַ עַל גִּזְעַ הָעֵץ וְאִזּוּ הִתְיַשְּׁבָה
מִתַּחְתָּיו, מְגִרְגֶּרֶת.

לְאֵלֵי הָיָה רַעֲיוֹן. הוּא הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּפִסּוֹתַי עַץ וְחִתּוּכֹת
חֶבֶל מִהָאוֹסֶף שָׁלוֹן, וּבָנָה נִדְנָדָה שְׁאוֹתָהּ תָּלָה עַל הָעֵנָף
הַחֲזֵק בְּיוֹתֵר בָּעֵץ. רִיקִי בָּאָה לִרְאוֹת מָה הוּא עוֹשֶׂה.
כְּשֶׁרָאָתָה אֶת הַנִּדְנָדָה, הִיא הִתְרַגְּשָׁה כָּל-כָּדָר עַד שֶׁהִתְחַנְנָה
לְנִסּוֹת אוֹתָהּ.

"כְּמוֹבֹן, "חִיָּד אֵלֵי. "הִכְנַתִּי אוֹתָהּ בְּמִיָּחַד בְּשִׁבְלֶךְ, כִּי
שָׁגַם אֶת תּוֹכִלִי לְהִנּוֹת מֵעֵץ אֲפוּנֵי הַגֹּ'לִי שְׁלִי".
"תוֹדָה, אֵלֵי, אַתָּה וְגַם הָעֵץ שֶׁלָּךְ הֵכִי טוֹבִים בְּעוֹלָם!"
וְרִיקִי הִתְנַדְּנָדָה גְבוּהָ-גְבוּהָ, עַד שֶׁקִּצּוֹת נַעֲלֶיהָ נִגָּעוּ בְּעָלִים.

ריקזי התנדנדה גבוה-גבוה על עץ אפויני הק'לי

אֵלֵי הַבְּחִין בְּמַשָּׁהוּ דְּבִיק מְטַפֵּט מִן הָעֵץ. הוּא תִקַּע
יִתֵּד בְּגִזַּע וְעָשָׂה בּוֹ חֹר, וְאֵז חִבֵּר אֵלָיו צִנּוּרִית. נוֹזֵל צָהָב זָלָג
מִן הַחֹר דֶּרֶךְ הַצִּנּוּרִית. שָׁרָף אֶפּוֹנִי-גִ'לִי! הוּא הִבִּיא בְּקִבּוּק
רִיק מִן הַמְטָבַח וְהֵנִיחַ אוֹתוֹ מִתַּחַת לַצִּנּוּרִית כְּדִי לְאַסּוֹף אֶת
טָפוֹת הַשָּׁרָף.

בְּדִיוֹק אֵז עָבַר שָׁם דָּנִי, אָדָם וּמִזִּיעַ אַחֲרֵי רְכִיבַת
אוֹפִנִים אֶרְכָּה. "רוֹצָה לְשִׁתּוֹת?" שָׁאַל אֵלִי, וְהוֹשִׁיט לוֹ אֶת
הַבְּקָבוּק. "בְּדִיוֹק מְזַגְתִּי אֶת זֶה מֵעֵץ אֶפּוֹנִי הַגִּ'לִי".

דָּנִי לָגַם לְגִימָה אֶרְכָּה מִהַבְּקָבוּק. "זֶה טוֹב. זֶה בְּאַמָּת
בָּא מִהָעֵץ שְׁלָדִי? אֲבָל יֵשׁ לָזֶה טַעַם בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁל
לִימוֹנָדָה!" דָּנִי בִּהְחִלֵּט הַתֵּרֹשִׁים.

פָּרֶק ה

יום אחד, כְּשֶׁאֵלִי הֵלַךְ לְבַדֵּק מָה שְׁלוֹם הָעַץ וּלְבַקֵּר
אֶת הַצְּפוּרִים, אֶת הַסֵּנְאִי וְאֶת הַחֲתוּלָה, הוּא רָאָה בְּמָה
גִּרְגָּרִים צְבֻעוֹנִיִּים מְצִיצִים מִבֵּין הָעֲלִים. סוּף כָּל סוּף! הוּא
חָשַׁב, בְּהִתְרַגְּשׁוֹת גּוֹבֶרֶת.

אָבֵל כְּשֶׁהִסְתַּכֵּל מִקְרוֹב, הוּא רָאָה שְׂאֵלָה לֹא אֶפּוֹנִי
גִּ'לִּי.

הָיוּ אֵלֶּה פְּרִיחוֹת קִטְנוֹת, וּבְעוֹד אֵלִי מִתְבּוֹנֵן, הֵן צִמְחוּ
וְגִדְּלוּ וְהִפְכוּ לַפְּרָחִים הִיפִּיפִים בְּיוֹתֵר שְׂרָאָה אִי-פֶעַם. הֵם
הָיוּ בְּכָל מִינֵי צְבָעִים בּוֹהָקִים, בְּדִיוֹק כָּמוֹ אֶפּוֹנִי הַגִּ'לִּי שֶׁזָּרַע:
אָדָם, יֶרֶק, וָרֹד, כָּתָם, סָגוֹל וְצָהָב. לֹא הָיוּ שָׁם פְּרָחִים
לְבָנִים, כַּמּוֹבָן, כִּי הוּא לֹא זָרַע סִפְרִיּוֹת לְבָנוֹת.

אלי טפס על העץ וקטף כמה מהפרחים. הממ, הם

הריחו בדיוק כמו חנות ממתקים!

הזה בפרחים הזפים והנוצצים האלו משהו מיוחד מאוד

הָיָה בַּפְּרָחִים הַיָּפִים וְהַנוֹצְצִים הָאֵלּוּ מִשְׁהוּ מִיַּחַד
מְאוּד, וְאֵלֵי הַרְגִּישׁ שְׂמִיחָה עֲמֹק בְּלֵב. הוּא הִחְלִיט לְקַחַת
מֵהֶם הַבֵּיתָה לְאַמָּא. הוּא יָדַע שְׂאוֹתָם הִיא תֵּאֱהָב אֶפְלוּ
יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַסִּכְרִיּוֹת.

גְּבֵרַת גֶּרִין לָקְחָה אֶת זֶר הַפְּרָחִים וּכְשֶׁהִיא מְחַיֶּכֶת
וּמְזַמְזֶמֶת לְעֶצְמָהּ הַנִּיחָה אוֹתָם בְּאֶגְרֵט לַהֲמַקְשֵׁט הָאֶהוּב
עָלֶיהָ. דְּנִי רָאָה אוֹתָם, וְהִפְסִיק לְדַאֵג בְּקֶשֶׁר לַמִּבְחָן שְׂחִכָּה
לוֹ לְמַחֲרָת. רִיקִי כָּבֵר לֹא הִיָּתָה עֲצוּבָה עַל כֵּךְ שֶׁלֹּא מִצָּאָה
אֶת הַבִּבָּה הַחֲבִיבָה עָלֶיהָ. מֵר גֶּרִין הִנִּיחַ בְּצַד עֲרֻמַּת יָדָיִם
שֶׁעָלִיהֶם עֶבֶד, וְהִצִּיעַ לָלֶכֶת לָרֶכֶב עִם הַיְלָדִים עַל הָאוֹפָנִים.
נִרְאָה הָיָה שְׂכָל בְּנֵי מִשְׁפַּחַת גֶּרִין שְׂמִיחִים יוֹתֵר הוֹדוֹת
לְפָרְחֵי אֶפְוִי הַגֹּ'לִי.

פָּרָק ו

סוף-סוף הגיע תורו של אלי להציג את העבודה שלו
בשעור מדעים. הוא עמד ליד שלחן המורה וקרא בקול
מהדף שאחז: "אלי גרין מגדל עץ אפוני ג'לי." הוא הסביר
איך זרע את אפוני הג'לי ואיך טפל בעץ. הוא תאר מה קרה
כשהעץ צמח. הוא הביא לכיתה כמה מהפרחים היפים,
בקבוק משרף העץ כדי שכלם יוכלו לטעם, ותמונה של עץ
אפוני הג'לי הפורח.

כלם מחאו כפיים כשאלי סיים להציג את עבודתו
והתישב חזרה.

"רגע, ומה עם אפוני הג'לי? העץ לא הצמיח ספריות?"
קרא אחד מחבריו לכיתה.

"לא," אָמַר אֵלִי בְּעֶצֶב. "אֵין סְכָרִיּוֹת. אֲנִי חוֹשֵׁב

שֶׁהַעֲבוּדָה שְׁלִי נִכְשָׁלָה".

מֶר סִילְבֶּרמָן פָּתַח אֶת פִּיו וְאָמַר, "אֵלִי, אַתָּה יוֹדֵעַ

שֶׁאֵין בְּאַמֶּת כָּזָה דָּבָר, עַצְּ שֶׁל אֶפּוֹנִי גִ'לִי. הַצְמַחֶת עַצְּ שׁוֹנָה

מִכִּפִּי שְׂרָצִית, אֲבָל הוּא מְיֻחָד לֹא פָחוֹת. הָאִם אַתָּה יוֹדֵעַ

לָמָּה?"

אֵלִי הִרְהִיר. "וּבִכֹּן," הוּא עָנָה לְאַט, "הוּא בֵּית לְחִיּוֹת

וּמְקוֹם מִשְׁחָק לִילָדִים. הוּא נוֹתֵן מִיץ טָעִים וּפְרָחִים זָפִים

שֶׁמֶשְׁמָחִים אֲנָשִׁים. אֲנִי מְנִיחַ שֵׁשׁ יוֹתֵר מִדֶּרֶךְ אַחַת שָׁבָה

עַצְּ נִהְדָּר יָכוֹל לְצַמֵּחַ".

נכון! "אמר מר סילברמן. "אלי, אתה השקעת מאוד

בעבודה שלך ולמדת הרבה. אני נותן לך ציון מאה!"

חייד גדול הופיע על פני עלי

אלי שכח מאכזבתו בגלל אפויי הג'לי, וחייד גדול

הופיע על פניו. "תודה, מר סילברמן! וגם, אתה יודע מה?

אני תמיד יכול לקנות אפויי ג'לי בחנות".

כָּלֶם צַחֲקוֹ, וְהִרְיֵעוּ לְאֵלֵי גֵרִין וּלְעַץ אֶפְרַיִם הַגָּלִי הַמָּאֹד

מִיַּחַד שְׁלוֹ.

~ סוֹף ~

הודעה מיחדת מד"ר רנת גרין

כל הילדים רוצים בכל מאודם להיות אהובים, מטפחים ומקבלים. כהורים וכמורים, את זה בדיוק אנו רוצים להעניק להם. אנו רוצים שכלם, כולל הילד או הילדה, יכירו ביכולותיהם ובתרומה שהם יכולים לתרום לעולם שסביבם.

אך מה קורה כאשר ילד אינו מצליח בדרך אותה מעריך העולם הרחב, או אינו מסוגל לעמוד בצפיות הלמודיות של מוריו, הוריו וחבריו? מה קורה כאשר הוא מרגיש שאינו מסוגל להשתוות לחבריו לכיתה, ולא משנה כמה קשה הוא משתדל, והפער רק הולך וגדל?

זו החוויה שחווים ילדים המתמודדים עם לקויות למידה כגון דיסלקציה, דיסגרפיה, דיסקלקוליה או לקות עבוד אחרת. לקויות אלו גורמות לקשי במשימות כגון קריאה, כתיבה, איות ומתמטיקה, שאינן נראות מסבכות לילדים אחרים. הקשי משבש את יכולתו של הילד לקלט, להבין ולענות כדי להתקדם בלמודים.

מכל סוגי לקויות הלמידה, דיסלקציה היא הנפוצה ביותר. דיסלקציה היא מצב נוירולוגי תורשתי המשפיע על היכולת לקרוא, לכתוב, לאית ולעכל מידע כתוב. היא מצויה אצל תלמיד אחד מכל חמשה. כ-80% מהתלמידים הלומדים בחנוך מיחד כתוצאה מלקויות למידה עונים על הקריטריונים של דיסלקציה. ילדים עם דיסלקציה הם ברובם מבריקים. הקשי שלהם להתמודד עם טקסט כתוב מפתיע, כיון שרמת האינטליגנציה שלהם היא לפחות ממצעת אם לא גבוהה מכך, ומכיון שהם נחשפים לשיטות

למוד אפקטיביות המצליחות עבור חבריהם לפתח אך לא עבורם.

הודות להתקדמות משמעותית במחקר ובטכנולוגיה, דיסקלקציה, שהייתה בעבר "לקות נסתרת", אינה עוד כזו. כעת אנו מבינים מהי דיסקלקציה, מהם הגורמים למצב זה, היכן במח היא משפיעה וכיצד ניתן לטפל בה.

ישנן דרכים לשפר את יכולת הקריאה ועבוד המידע באופן אינדיבידואלי למתמודדים עם דיסקלקציה בכל גיל שהוא. עם זאת, אבחון מקדים יחד עם הדרכה אינטנסיבית ומבססת ראיות מובילים לאחוזי ההצלחה הגבוה ביותר בסיוע לתלמידים המתמודדים עם דיסקלקציה להצליח בלמודים. לכן חיוני לזהות דיסקלקציה ולהתחיל לטפל בה לפני שהילד מתחיל ללמוד בכתה א'.

למידע נוסף על התמודדות עם דיסקלקציה ולקויות למידה אחרות, אנא בקרו באתר קול קורא: www.kolkoreh.org קריאה נעימה!